

Reisverslag dd 16-01-2015

Beste betrokkenen bij onze projecten,

Het is hier nu vrijdagmiddag. Bloedheet, ontstellend droog. En stoffig.

Ik wil jullie als betrokkenen bij al onze Ghanese projecten op de hoogte houden van alles wat deze week heeft gespeeld.

De reis hierheen werd voornamelijk gekenmerkt door het maximaal benutten van mijn bagagemogelijkheden: 3 stampvolle koffers en 2 stuks handbagage, waarvan de VividI met zijn gewicht nadrukkelijk aanwezig was.

De maandag daarvoor hadden Dr Benneh en Agnes al in paniek contact gezocht, toen hun visumaanvraag in Accra werd afgewezen, omdat ze geen originele uitnodigingsbrieven hadden.

Konden ze onverrichterzake met het ziekenhuisbusje weer terug naar Drobo. Na afgelopen dinsdag weet ik wat dat betekent!

De originele papieren had ik nu bij mij en zij waren zondagmiddag wederom in het busje gestapt, naar Accra. Daar had ik in het hotel kamers voor ze gereserveerd.

Het weerzien zondagavond was hartverwarmend!!!!

Huib had, misschien gebruikmakend van termen die een pastoraal medewerker niet passen, in de Nederlandse ambassade een nieuwe afspraak voor ze gemaakt. Ik heb ze daar naar binnen begeleid en moest in de wachtruimte afwachten.

De visumaanvraag werd gehonoreerd, maar het visum is maandag a.s. pas af te halen. Zij reizen dus zondagmorgen voor de 3^e keer voor een visum naar Accra, waar ik maar weer hotelkamers voor ze heb geboekt.

Na het bezoek aan de ambassade was een afspraak gepland bij ene Charles Allotey, een farmaceut, van wie ik via Frans Lindelauf en een collega van hem, het adres had gekregen. Hij zou oplossingen kunnen realiseren voor het probleem van de insuline in St Mary's Hospital. Verrassend was, dat de apotheker van het ziekenhuis het belangrijk genoeg vond om maandag bij ons aan te sluiten.

Het gesprek was boeiend. Een oplossing is er, zij het, dat er een bedrag voor leverantiegarantie moet worden betaald om voorrang te krijgen wanneer medicatie beschikbaar is. Corruptie? Denk dat dit de echte wereld is.

Het bedrag is \$5000 voor 3 jaar. Benneh kwam toen zelf op het idee om dan een gezamenlijke afspraak te maken met alle andere ziekenhuizen in de regio, mits de bisschop daarmee akkoord zou gaan. Een constructief denken van deze aard was in mijn ogen in St Mary's managementteam ongekend. Geweldig!

En ik ga, niet gehinderd door de hiërarchische schroom van het team hier, wel met de bisschop babbelen, als hij hier in Nederland is.

Gistermiddag schijnt het hele managementteam vergaderd te hebben over het probleem en de oplossingen. Zij gaan akkoord met de leveringsoplossing en kwamen toen met verrassende ideeën voor de distributie. Overal in de regio posten die kleine gebieden bedienen, zoals dat eigenlijk in de Ghanese gezondheidszorg zou horen te zijn geregeld. Perfect!! Een oplossing zoals het in hun eigen organisatiestructuur past. En constructief meedenken!

Ik denk dat we met de signalering van het probleem, het leveren van een basisidee en het daarna nooit meer loslaten en inmasseren, echt iets hebben losgemaakt, waarvan meer dan de regio van Drobo kan en zal profiteren.

Iets met je door iets laten "raken", het serieus opnemen en het nooit meer loslaten tot het echt in beweging is naar een oplossing.....

Tot zover het medicatieverhaal.

De rit dinsdag in het ziekenhuisbusje was buitengewoon "interessant". Het opende mijn ogen voor een stuk Ghana wat ik, in dit gortdroge jaargetijde, niet kende. Het doet je wat om mensen echt in een onvoorstelbare stofwolk te zien leven en trachten te overleven. Een rit van 11 uur, geplet tussen enerzijds bagage en anderzijds Agnes, is niet bevorderlijk voor de ontwikkeling van het begrip "comfort". Had het voor geen goud willen missen!

De ECG-productie.

De 2 jongens doen het fantastisch en zijn bloedserieus. Agnes is ook met de ECG's bezig, maar heeft haar handen vol aan abdominale echo's waar ik haar soms wonderen zie verrichten.

Vooraf Thony is begaafd en verricht het leeuwenaandeel.

Heerlijk klasje van ons!

En verrukkelijke mensen om mee te werken.

Gewoon een hoop lol, maar intussen bloedserieus bezig, terwijl ik ze, ook tijdens het echoën, steeds meer klinisch inzicht en besef probeer bij te brengen. Vooral die 2 knullen zijn daarin 2 sponsen die alles in zich opnemen.

Ik denk dat we in die 3 mensen in tijd en inspanning echt moeten investeren, want zij worden de expert-kern hier op dit gebied. En artsen en managementteam beginnen dat ook te begrijpen.

Ik ben geleidelijk bezig een kern van mensen hier op te bouwen die iets te zeggen hebben over hun gebied en die nu ook gaan beseffen, dat een ECG wel nodig is, maar dat het gebruik als "window dressing" niets toevoegt aan de gezondheidszorg hier. Dat een eenvoudig echo (toch weer die Vscan?) daar oneindig veel aan toevoegt en dat men hier veel meer moet gaan nadenken met welke diagnose men hier nu eigenlijk aan het werk is.

De kinderen in St Mary's.....

Wezenlijk is hier nog niet veel veranderd.

Of toch wel?

Ik heb uitgebreid met Sr. Theresa gesproken en er is echt behoefte aan loombandjes!!!!

Ook boekjes zijn welkom.

Het bellenblazen heeft men niet zo voor ogen. Wel altijd leuk voor een feestje op het voorplein!!! Zie foto's september 2014.

Ik zal kijken hoe we kunnen garanderen dat er altijd voldoende loombandjes (en ballonnen?) hier aanwezig kunnen zijn. Agnes en Benneh krijgen in ieder geval een hoeveelheid mee!

En de speeltuin?

Er lijkt hier een perfecte locatie te zijn, met veel schaduw en bomen. Ik zal proberen er foto's van te maken.

Maandag heb ik, hoop ik, een afspraak met het managementteam over dat onderwerp. Goed opletten, dat ze die schaduwrijke plek weer niet gaan rooien en omploegen om er milieutechnisch weer iets vreselijks mee te doen.

En de speeltuin in het UNHCR kamp?

Vanmorgen uitgebreid gesproken met Sr. Judith, nadat ik van haar een letterlijk verpletterende hug had overleefd.

We hebben afgesproken eerst te laten nagaan wat bij diverse scholen hier in Ghana gebruikelijk is als speeltoestellen. Ik heb zelf dan nog voor ogen dat de keuze daarvan vaak financieel gestuurd zal zijn, en niet door wat kinderen echt willen.

In mijn opinie willen kinderen van die leeftijd overal ter wereld hetzelfde als spel: klimmen, glijden, schommelen, moeilijke dingen doen en ergens uit flikkeren. We komen wel tot een ontwerp en misschien nemen we dat dan over in St Mary's. Een lokale timmerman schijnt hier wel een vakman te zijn, maar totaal geen verstand te hebben van speeltoestellen. Maar als we tot een ontwerp kunnen komen (zelf tekeningen maken? Misschien door een bevriende technicus of architect?), dan zouden mensen uit het kamp zelf, onder leiding van een deskundige, met aangeleverd en door ons betaald materiaal, geweldige dingen kunnen maken!
Dit idee verder uitwerken!

Zelf waren ze al bezig om een nieuw schoolgebouw neer te zetten. En een gebouw waarin binnen kan worden gespeeld. Er is dus enorme behoefte aan spellen die binnen kunnen worden gebruikt. Laten we maar gaan verzamelen en voor april mee sturen in de St Jansdalcontainer.

Ik was overigens onder de indruk van wat ze in het kamp allemaal al zelf hadden gebouwd aan nieuwe latrines, de start van schoolgebouw en ontspanningsruimte. En zelfs een soort "greenhouse" met eigen watervoorziening om groente en fruit te kweken. Zoals ook het idee mij trof, dat je een speeltuin best kunt realiseren bij schaduwrijke bomen, maar dat je ook een plek kunt uitzoeken en die zelf omzomen met vruchtbomen, zodat je zowel schaduw als mango's hebt.

Ik leer hier oneindig veel!

Dan de school in het kamp.

Ik had van een duik-collega het aanbod gekregen voor een substantieel bedrag, mits gebruikt voor een doel dat katholiek was en een school was. Er is in het kamp een basisschool die is gewaarborgd door de UNHCR. Een middelbare school is alleen mogelijk in Ghana zelf, mits er geld is.

Één leerling per jaar, gedurende 3 jaar, kost CD3000. Dan hebben ze een middelbare-school diploma. En uitzicht op een baan of een verdere opleiding. En dus een toekomst!!!!

Ik ga ook dat idee uitwerken, want het geven van een toekomst leek eerst onmogelijk. Misschien ook iets om als doel naar diverse scholen en kerken te ventileren om een continue realisering hiervan te kunnen waarborgen.

Het verwerkelijken van een naaiatelier wordt ook toegejuicht. Dus laat al die hand- en voet-aangedreven Singer's maar komen, dan verschepen we ze wel.

Maandag zal ik met Judith een nieuwe afspraak maken. En ik heb ook van de chieft toestemming om uitgebreid foto's en video's in het kamp te maken, mits volwassenen er niet herkenbaar op staan.

En dit was nog maar de eerste week.

Vanavond zal ik het internet weer testen.

Morgen hier op het terrein foto's en video's maken.

Vanmiddag was het al vroeg stil.

Toen ben ik maar naar de "hut" gegaan, waar het ook erg stil is.....

Eerst maar eens de afwas gedaan met je handjes en een blok zeep, wat is opgebouwd uit chemie, die bij ons al een halve eeuw streng verboden is.

Krijg je wel schone handjes van.

Hoewel ik niet zeker ben of ze al een pietsie aan het krimpen zijn.

Daarna buiten in de hier onverbiddelijke, en in Nederland zo schaarse, zon dit stukje zitten componeren. Naast me een glas Cola met ijsblokjes onmiskenbaar uit een vorm die in september door ons hier is achtergelaten.

Vanavond hangen Agnes, haar kleinzoon en Thony, misschien ook Emmanueel, hier waarschijnlijk weer op de bank.

Heerlijke mensen.

Zondagmorgen om 7AM met Francis naar de gospelkerk. Ik werd van harte uitgenodigd om daar uitgebreid foto's te maken. Voel toch enige gene, maar misschien doe ik het wel. Voor de rest dit weekend heel weinig anders om handen dan lezen, muziek luisteren, wat administratie doen.....

Ben nu wat uitgeblust na deze eerste week met al deze resultaten.

Ben wel opgetogen.

Maar had het zo graag, hier buiten de hut zittend, weer met iemand gewoon willen delen.

En er 's avonds samen weer heerlijk over willen napraten, wat we allemaal weer hadden beleefd en zo.....

En vooral wat het ons allemaal gewoon doet.....

Bel me maar.....

Dirk